

ΡΩΜΙΚΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κ τὴ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Νοεμβρίου πέμπτη κι' εἰκοστή,
ὁ Ροῦσσος μὲ τὸν Ἀγγλο θὰ πιαστῇ.

Ποῦντος πεντακόσα κι' εἰκοσιεννιά,
σφάξιμο καὶ φρίκη σ' ὅλον τὸν ντουινιά.

**Στρατόπεδον Ἑλληνικὸν
τὰ μάλιστα φανταστικόν.**

Γιατί 'στὴ Θήβα βουῦτὸ κι' ἡ γῆ παραμουγκρίζει;
γιατί τὸ κέφι 'χάλασε τοῦ κάθε μερακλῆ;
μήπως καὶ πάλιν τῶν Ἑπτὰ ὁ πόλεμος ἀρχίζει
κι' ὁ Πολυνείκης πιάνεται μὲ τὸν Ἑτεοκλῆ;

Μήπως λοιμὸς ξανάπεσε 'στὰς Θήβας σὰν καὶ τότε,
ὅπταν ἐθασίλευεν ὁ δύστηνος Οἰδίπους,
καὶ ξανατρέχουν 'στοὺς ναοὺς Θηβαῖοι πατριῶται
μὲ κλάδον ἱκετήριον, ὀλολυγμοὺς καὶ κτύπους;

Μήτε κανεὶς Ἑτεοκλῆς δὲν πιάστηκ' ἐκεῖ πέρα,
μήτε κανέν' ἀκούεται πολέμων ἐμβατήριον,
μήτε λοιμὸς ξανάπεσε, πάνουκλα καὶ χολέρα,
καὶ μήτε τρέχουν 'στοὺς ναοὺς μὲ κλάδον ἱκετήριον.

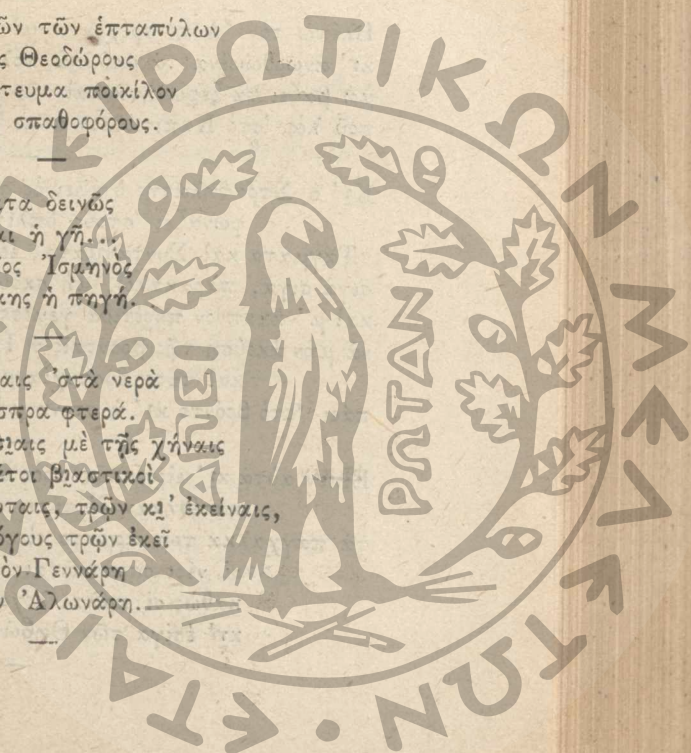
Ὁ Βασιλεὺς μιὰ προσταγὴ 'στοὺς Ὑπουργοὺς του δίνει
'ἀφήσουν τῆς παρλάτας τῶν τὴν κοπτερὴ λεπίδα,
κι' Ἑλληνικὸ στρατόπεδο τριχόυβεργο νὰ γίνη
'στὴν Θήβα τὴν ἐπτάφυλη, τοῦ Μπέλου τὴν πατρίδα.

Γιὰ τοῦτο τόσο βουῦτὸ κι' ἀδιάκοπαις τρεχάλαις,
γι' αὐτὸ κανόνια κι' ἄρματα καὶ σκουριασμέναις πάλαις,
γι' αὐτὸ καὶ σκόνης ἱερᾶς σηκόνεται νεφέλη...
ὁ Βασιλεὺς τὸ 'πρόσταξε, ὁ Βασιλεὺς τὸ θέλει.

Ἐστὼν Θηβῶν τῶν ἐπτάφυλων
τοὺς Ἁγίους Θεοδώρους
βλέπω στράτευμα ποικίλον
καὶ ξιφῆρεις σπαθοφόρους.

Ἀπὸ τάρματα δεινῶς
συγκλονίζεται ἡ γῆ...
νὰ κι' ὁ Θεῖος Ἰσμηνὸς
καὶ τῆς Δίρκης ἡ πηγὴ.

Νὰ καὶ χήναις 'στὰ νερά
μὲ τὰ κατάσπρα φτερά.
Νὰ καὶ πάπιας μὲ τῆς χήναις
κι' οἱ σπαθατοὶ βίχαις
τῶν καὶ τούταις, τῶν κι' ἐκείναις,
μ' ἄλλους λόγους τῶν ἐκεῖ
κότα χήνα τὸν Γεννάση
καὶ παπὶ τὸν Ἀλωνάση.

Ἐστους Ἀγίους Θεοδώρους
βλέπ' ὀπλίτας διαφόρους.
Τί περίδοξοι καιροί!
ἔρχεται καὶ τὸ Παλάτι,
βλέπω καὶ τὸν Θεωρῆ,
τὸν μέγας Στρατηλάτη.

Γονατίζω ταπεινῶς
ἐστὴν Αὐλὴ καὶ ἐστὸ Κορδόνι,
ὁ δὲ θεὸς Ἰσμηνός
τὰ νερά του συνενώνει
μὲ τῆς Δίρκης τὴν πηγὴν
εἰς τὴν νύκτιον σιγὴν,
κι' εἶναι καὶ τῶν δῶδ' τὰ ρεῖθρα
τοῦ πολέμου κολυμβήθρα.

Τοῦ Τυρταίου κρούω λύρην
κι' ὁ Διάδοχος λαμπρὸς
μὲ τοῦ Κόδρου τὴν πορφύρεν
δίνει μιὰ καὶ πᾶει ὑπὸς.

Ἐδῶ πέρα πιά δὲν εἶναι
παῖξε γέλα, Κωνσταντίνε,
καὶ τῆς Ἀλεπούς οὐρά,
πάρειξ βρόντοι καὶ πυρά.

Τί στρατιὰ πολεμικὴ!...
μπάμ μπουμ ἐδῶ, μπάμ μπουμ ἐκεῖ,
ἱππεῖς Κοζάκοι ροβολοῦν κι' ἐμπόλεμοι φαντάροι,
βροντοῦν τὰ πυροβόλα...
ὁ διάβολος τοὺς Τσουσηδες γιὰ σίγουρα θὰ πάρη,
βαρεῖτε μέσα σ' ὅλα,
καὶ νίκην ἄς ὑμνήσωμεν πραγματικῶς Καδμεῖαν,
ἀλλ' ὅμως καὶ τὸν Κεντρικὸν ἄς κλαύσωμεν Ταμίαν,
ποῦ κλαίγεται νυχθημερὸν πῶς χρήματα δὲν ἔχει
νὰ συντηρῇ στρατόπεδα καὶ τοῦ στρατοῦ στελέχη.

Τίς στρέφων ἐστὸ πτολίεθρον τοῦ παναρχαίου μύθου
πρὸς θούρια πολεμικὰ τὴν λύρην δὲν θὰ κρούσῃ;...
ὦ! χαῖρε γῆ περικλεῆς Ἀμφίονος καὶ Ζήθου,
Οἰδίποδος, Κουκούλεζα, Λαΐου καὶ Πετούσης.

Βλέπω τὸν Ἀρην τρέχοντα μὲ θώρακα ἐστὸ στήθος
κι' ἀνωρθωμένα τὰ μαλλιά πολυβοστρύχου κόμης,
μὰ βάζει τὰ ξεφωνητὰ καὶ τῶν χηνῶν τὸ πλῆθος,
ποῦ λές ἐστὸ Καπιτώλιον πῶς βρῖσκεσαι τῆς Ρώμης.

Κι' ὁ Στρατηλάτης ὁ κλεινὸς τῆς ἄσπρης φαβορίτζας
φωνάζει ἐστους ὀπλίτας:
«Τάγματα καὶ Συντάγματα, ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει,
σιγὰ σιγὰ, παρακαλῶ, μὴ σκουζετε πολὺ,
καὶ μ' ἀκαπνον πυρίτιδα γεμίστε τὸ τουφέκι
νὰ μὴ ἀκούσῃ τῆς βρονταῖς ἡ Πόρτα ἡ Ψηλή,
καὶ τότε δυστυχία μας,
πᾶει ἐστὸ βρόντο κι' ἡ στενὴ μ' ἐκείνην συμμαχία μας».

Εἶπεν αὐτὰ κι' εἰρηνικῶς πρὸς ὅλους ἐμεῖς,
κατέθηκαν δὲ τότε
τὰ πάγχυλάκα των ἄρματα εἰς τὸν Τροπαῖον Διχ
οἱ νέοι στρατιῶται
καθὼς οἱ πάλαι λοχαγοί,
κι' εἰσὶν τῶν Θηβῶν ἡ γῆ.

Κι' ὁ Βασιλεὺς ὁ πρακτικὸς
κι' εἰς ὅλα Συνταγματικὸς,
μὴ θέλων τὴν παγκόσμιον νὰ συνταράξῃ εἰρήνην,
παρὰ τῆς Δίρκης ἡσυχίας ἐκάθισε τὴν κρήνην,
κι' εἶπε πρὸς τὸν Διάδοχον: «τὸν Θεωρῆ μας ἄκου
καὶ μὴν παρακουράζεσαι γιὰ πόλεμο τοῦ κακοῦ.»

Κι' εἶπε πρὸς τὸν πατέρα του ὁ νέος Κωνσταντίνος:
«μπάμπα, σοῦ λέω δὲν μπορῶ τυράννους νὰ δουλεύω,
θέλω νὰ γίνῃ πατιρντί, θέλω νὰ γίνῃ θρῆνος,
μὲς ἐστ' ἀγριασμένα χῶματα ποθῶ νὰ βασιλεύω,
καὶ μὲ στρατοῦ κοπάδια
νὰ πάρω σθάρνα τὰ βουνά, τοὺς κάμπους, τὰ λαγκάδια
κι' ἔλα καὶ σύ, πατέρα μου, κι' ἀπάνω μου στηλῶσαι
κι' ὁ Βασιλεὺς ἀπήντησε «παῖδί μου, σὲ καλὸ σου.»

Λόγος τοῦ Φασουλῆ, ποῦ θρόνισμα ἔμλει.

Ἐχάρη δὲ κι' ὁ Φασουλῆς ὁ μισοκακομοίρης
κι' ἀμέσως εἰς τοὺς ὤμους του φορτώθη μιὰ βελόντι
κι' ἀπάνω σὲ ψοφάλογο ἐκάθισε ξιφῆρης
γιὰτ' εἶχε ἡ γαϊδάρα του συνάχι κι' ἰμφλουέντζα,
κι' ἔτρεχε κελαδῶν
καθ' ὅλην τὴν ὁδόν:
«Αἶντε, μωρ' Ἑλληνόπαιδα,
ἐστῆς Θήβας τὰ στρατόπεδα».

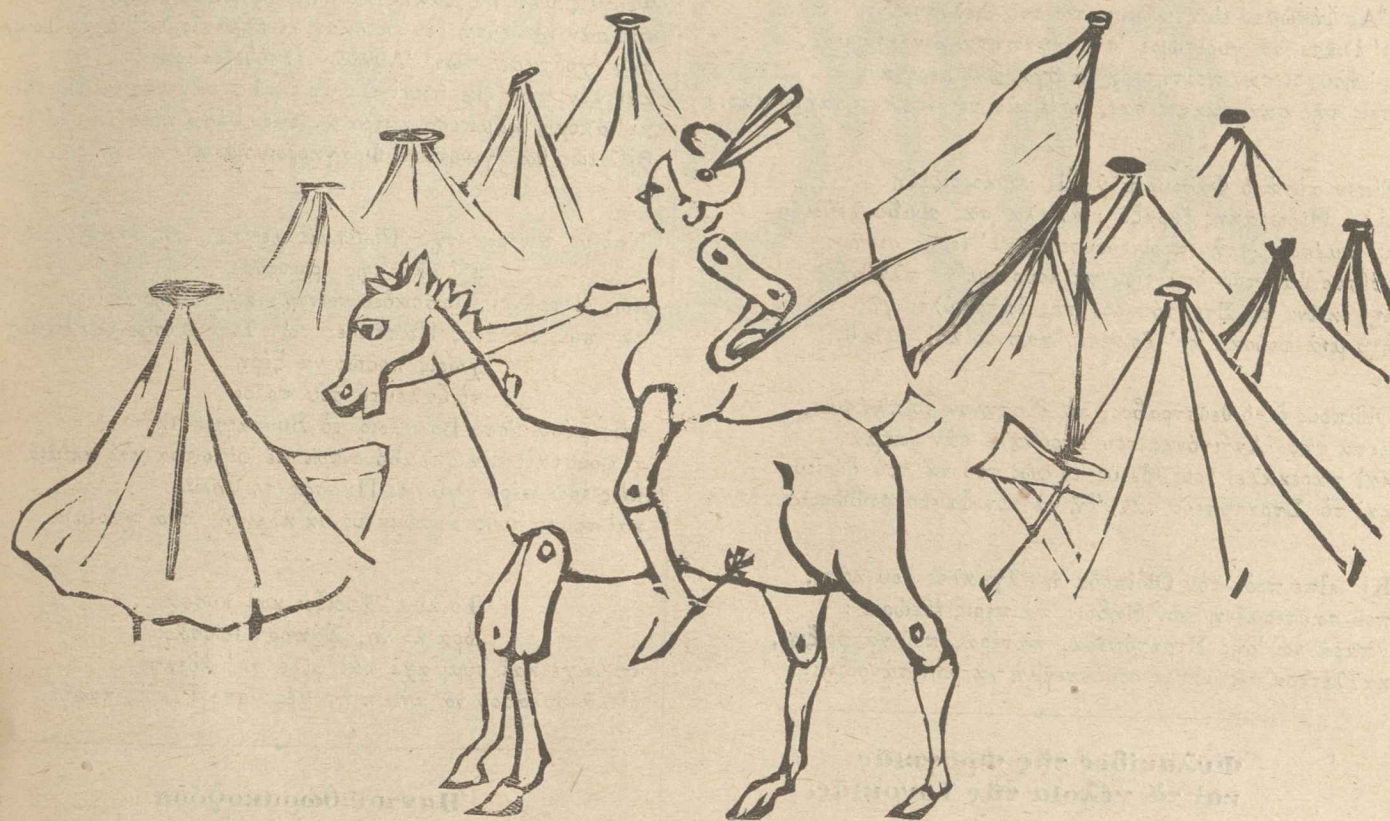
Κι' ἐλθὼν εἰς τὸ Στρατόπεδον αὐτὸ τῆς φαντασίας
πρὸς τοῦ πολέμου τὸν θεὸν προσέφερε θυσίας,
κι' ἔπειτα προσεφώνησεν αὐτὰ τὰ παρακάτω
εἰς ὅλο τὸ φουσατό.

«Ναὶ μὲν ὁ ρέκτης Βασιλεὺς εἰς τὸν παρόντα χρόνον
βλέπω πῶς συλλογίζεται τοὺς πόθους τῶν αἰώνων,
κι' ἐπιθυμεῖ Στρατόπεδα χειμῶνα καλοκαίρι
ἐστὰ Φέρσαλα, ἐστὸ Τύρναβον, ἐστὰς Θήβας, κι' ἄλλα».

«Γνωρίζω κι' ὁ Διάδοχος πῶς δίχως χωρατὰ
μεγάλᾳ μελετᾷ,
πῶς τῆς χλιδῆς περιφρονεῖ τὸν βίον καὶ τὰ πλούτη,
πῶς τὸ τσαντίρι προτιμᾷ παντοτεινὸ κονάκι,
καὶ μὲ τὴν φούκτα τὸν κυττῶ νὰ τρώῃ τὸ μπαρούτι
σὰν νᾶναι πᾶστα, σαβαρέν, καὶ τούρτα τοῦ Γιαννάκη».

«Γνωρίζω πόθος φλογερὸς πῶς ὅλους σας θερμαίνει,
γνωρίζω πῶς καὶ κάμποσοι σπαθατοὶ χαιδεμμένοι
ἐπιθυμοῦν πραγματικῶς ἐφέτος νὰ τὸ κάψουν
καὶ νὰ ζυπνοῦν μὲ τὴν βοήν πολεμικῶν παιάνων,
καὶ μὲ τῶν ἵππων τὰς ὀπλὰς τὴν γῆν νὰ κατασκάψουν
ἐν μέσῳ νεφελῶν κληνοῦ, σαλπείγων καὶ τυμπάνων».

«Ἄλλ' ὅμως τί νὰ σᾶς εἰπῶ, Δραγόνοι μου κι' Οὐλῶνοι
ἐγὼ καθ' ὅλα συμφωνῶ μετὰ τοῦ Δεληγιάννη,
ποῦ θέλει κι' ἀγωνίζεται ἡ νέα Ρωμησοῦνη
καὶ τώρα τ' ἐτοίος καὶ βρεκί μὲ τὴν Τουρκιὰ νὰ γῇ
καὶ σχέδια πολεμικὰ νὰ λείψουν μιὰ γιὰ πάντα
κι' οἱ δανεισταὶ μας εὐκόλᾳ νὰ πάρουν τὰ τριάντα».

«Κι' ἐγὼ γιὰτὶ σᾶς ἐρωτῶ νὰ μᾶς κολλᾷς μανία
μὲ τὴν Μακεδονία,
καὶ ἐστὰ καλὰ καθούμενα νὰ βάζωμε σεκλέττα
γιὰ τοῦτα τὰ Στρατόπεδα καὶ γι' ἄλλα μαραφέττα;

«Εἴμαστ' ἐμεῖς, παρακαλῶ, γιὰ τέτοιαις ἱστορίαις,
γυμνάσια φαλαγγιδόν, καθβάλαις, μπαταρίαις;
καὶ τὸ θαρρεῖτε φρόνιμον γιὰ καθενὸς χατήρι
ὡσὰν Τουρκόγυφτοι κι' ἐμεῖς νὰ ζῶμε σὲ τσαντίρι,
ποτέ μας νὰ μὴ βλέπωμε κανένα μισοφόρι,
νὰ μᾶς περνᾷ τὸ κόκκαλο χιονιάς καὶ ξερεθόρι,
ἢ νὰ μὴν κινικὸς καθ' εὐγενὲς μας θρέμμα
κι' ἀχρεΐαις σκνίπες νὰ ρουφοῦν τὸ κυανοῦν μας αἷμα;

«Νὰ μὴν πατοῦμε σὲ χαλιὰ καὶ μαλακὰ κιλίμιζα,
νὰ πᾶψουν λούσα, βίζιταις, παράταις, κόρτε, μπάλαι,
κι' ἀπάνω σὲ κατσάβραχα νὰ πᾶμε σὰν ἀγρίμια,
ἐστὰ ντιλικάτα πόδια μας νὰ βγοῦν πληγαῖς καὶ κάλοι.
ποῦ νὰ τὰ βλέπωμε κι' ἐμεῖς καὶ νὰ μὴν τὰ γνωρίζωμε
κι' ὅμως αὐτὸ τὸ χάλι μας νὰ συχομακακρίζωμε,
καὶ πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ νὰ μᾶς κατασκηνώνουν,
μὲ κεφαλαῖς καμμιὰ φορὰ νὰ μᾶς ταΐζουν τράχαις,
ἀπὸ τὴν δίψα τὴν πολλὴν τὰ χεῖλην νὰ στεγνώνουν
καὶ τῆς χρυσαῖς σπαλέταις μας νὰ βλέπουν κουκουβάγαις;

«Καὶ τότε ποιοὶ τοῦ Παλατιοῦ τοὺς μπάλους θὰ στολίζουν
καὶ τί σπαθιά θὰ τρίζουν;
καὶ τί θὰ κάνουν τὰ τρανά τῶν Ἀθηνῶν σαλόνια
σὰν φύγουν τὰ γαλόνια;
ἄμμ' ἡ Μαρκόλαφαις τοῦ συρμοῦ ποιοὺς θάχουν νὰ χορεύουν
ὅταν οἱ καθβαλιέροι των μὲς ἐστὰ τσαντίρια ρέθουν;

«Δὲν εἶναι προτιμότερον
νήφροντες ὡς καὶ πρότερον
νὰ κρύψωμεν ἐστὰς θήκας τῶν τάκονισμένα ξίφη
καὶ πίσω νὰ γυρίσωμε νὰ βροῦμε καμμιὰ νύφη;

«Ἄν ἦτο δυνατόν ποτέ, χωρὶς κανεὶς νὰ φύγῃ
μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν,
ραχὰτ λουκοῦμι νὰ πέφτε Μακεδονία λίγη
ἐστὸ γένος τὸ κλεινόν,
κυνένας δὲν θὰ γυρίξε καὶ πρὸς αὐτὴν τὰ νύφη
καὶ θὰ τὴν ἐφωτίζωμεν μὲ τὰ πλετά μας φῶτα».

«Ἄλλ' ὅμως, ἐὰν πρόκειται πρὸς χάριν τῆς νὰ ρέβετε,
ἄς πᾶν νὰ κουρεύεται.
Ἐμεῖς σᾶς εἶπα κι' ἄλλοτε σὰν λάτρης τῆς Κορδόνας
ὅτι περνῶμε μιὰ χαρὰ καὶ δίχως Μακεδόνας.
ἔχομεν Στάδιον κλεινόν
μὲ μάρμαρα περίσσια,
ἔχομεν κι' ἕνα οὐρανόν,
ψυχὴ μου ἐστὰ Πατήσια,
ποῦ κάθε ξένο κουτεντὲ Φιλέλληνα τὸν κάνει...
καὶ μόνον ἡ πρωτεύουσα νομίζω πῶς μᾶς φθάνει».

«Ὅθεν κανένας παντελῶς ἄς μὴν ἀνησυχῇ
καὶ τῆς ζωῆς τὸ μάταιον ἰδόντες καὶ βραχὺ
οἱ πάντες ἀποθώμεθα καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
πᾶσαν σπουδαίαν μέριμναν περὶ τῶν Μακεδόνων».

» Ἄς ζήσωμεν εἰρηνικῶς μετὰ τοῦ Δεληγιάννη
κι' ἐλάτε νὰ γυρίσωμε 'στ' ἀγαπητὰ κονάκια μας,
κι' ἡσυχοὶ σὰν προτῆτερα νὰ βγάζωμε σεργιάνι
ἐσεῖς τῆς σακαράκαις σας, κι' ἐμεῖς τὰ μπαστουνάκια μας.»

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς χωρὶς νὰ κοροϊδεύῃ
κι' ὁ Θεωράκης ἔκραξε : «καλὰ σὰς συμβουλευεῖ,»
κι' ἀμέσως 'στὴν πρωτεύουσιν μεθ' ἱερᾶς σιγῆς
ἐπέστρεψαν τῶν ὀπλιτῶν τὰ κουρασμένα πλήθη,
κι' ἐκεῖνο τὸ Στρατόπεδον τῆς ἐπαπύλου γῆς
ἦτο μιὰ φοῦσκα κι' ἔσκασε, καπνὸς καὶ διελύθη.

Οἰδίπους δ' ὁ θεόστραβος, τὸ δύστηνον τὸ πλάσμα,
μετὰ τῆς Ἀντιγόνης τοῦ ἐπρόβαλε σὰν φάσμα,
καὶ παρεκάλει τοὺς Θεοὺς τὸ φῶς τοῦ νὰ τοῦ δώσουν
καὶ τὸ Στρατόπεδο σὰν 'δῇ νὰ τὸν ξαναστραβώσουν.

Κι' εἶπε πρὸς τὸν Οἰδίποδα ἡ πάγκαλός του κόρη,
ποῦ σαστισμένη τῶν Θηβῶν τὰ περίξ ἰθεώρει :
«παρὰ νὰ 'δῇς Στρατόπεδα, πατέρα, ποῦ νὰ φρίξης,
καλλίτερα τὰ μάτια σου στιγμὴ νὰ μὴν ἀνοίξης.»

Φυλακίδες τῆς Φραγκιάς καὶ τὰ γέλοια τῆς Τουρκιάς.

'Αύσσαξαν οἱ παληόφραγκοι μ' αὐταῖς τῆς φυλακίδες
καὶ θέλουν σῶναι καὶ καλὰ νὰ 'μποῦν 'στὰ Δαρδανέλια,
ἀλλ' ὁ Καλίφης μ' ὅλαις του τῆς πρώταις παλλακίδες
γιά τῆς φοβέραις τῆς Φραγκιάς ξεραίνεται 'στὰ γέλοια.

Κι' εἶπα κι' ἐγὼ πηγλίνωντας πρὸς τὴν Κολοκυθοῦ :
«σύ φυλακίδα, Κύριε, τῷ στόματί μου θοῦ
λέξι καμμιά νὰ μὴν εἰπῶ γιὰ τὸ Γιλδιζ κακὴ
κι' ὁ Μπάρμπας ὁ φιλότουρκος μὲ βάλῃ φυλακὴ».

Εἰς τὸν Σακὴρ τὸν Πρεσβευτὴ μὲ τὴν Χανούμ τὴν ζηλευτή.

Φεύγεις καὶ σύ, Σακὴρ Πασσά, καὶ μὲς 'στὴν Πόλιν πᾶς,
ἀλλ' ὅμως μὴ μᾶς λησμονῆς καὶ νὰ μᾶς ἀγαπᾶς.
Κι' ἐγὼ γιὰ σένα, φίλτατε, μὲ πόνο τραγουδῶ :
«γιὰ 'δὲς καιροὺς ποῦ διᾶλεξες νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ
τώρα ποῦ 'γίναμε κι' ἐμεῖς τῶν Μουσουλμάνων φίλοι
καὶ κατακόβεται γιὰ 'μᾶς ἡ σύμμαχος μας Πύλη».

Κι' ὁ διπλωμάτης ὁ Σκουζὲς τῶν Ἐξωτερικῶν,
ποῦ τῆς λεπτῆς πολιτικῆς στολίζει τὸ σανάφι,
σπουδαῖον γεῦμα σοῦδωσε καὶ διπλωματικὸν
καὶ σοῦβγαλε πολλὰ φαγιά καὶ τὸ σικτιρ πιλάφι.

Σ' ἐθάμβωσε μ' εὐγένεια καὶ μὲ σερβίτσιαν πρώτης
κι' ἐγράλισε τὸ μάτι σου σὰν τζέντλεμαν ἱππότης
μὲ τῆς Τραπεζῆς τὴν χλιδήν,
καὶ σὰν τὸν Χόντζα Ναστραδδὸν
ἀδιόσκοπα φτέρνισματὰ τὸν ἐπιάσαν 'στὸ γλέντι
καὶ σύ γελῶντας τοῦλεγες : «χαῖρ' ὁλὰ, ἐφέντη».

Φεύγεις μὲ τὴν Σακὴρνα τὴν Τουρκοκρητικιά,
ποῦ σὰν κι' αὐτὴ δὲν 'βρίσκονται πολλαῖς μὲς 'στὴν Τουρκοκρητικιά,
ποῦ 'χόρτασε τῶν Ἀθηνῶν ἐλεύθερον ἄερα
καὶ λὲν πῶς εἶχε καὶ ζοῦρ φιξ σὰν ντάμα Πρεσβευτῆ
κι' ἀκόμη κάμποσο καιρὸ ἂν ἔμειν' ἐδῶ πέρα
βεβχίως θὰ 'γινότανε Φραγκορωμῆα κι' αὐτή.

Καὶ μ' ἀπορία τῆς Ῥωμῆαῖς μεγάλη τῆς 'κυττοῦσε
κι' ὅλο τῆς ἐρωτοῦσε
πῶς οἱ τρανοὶ Πασσάδες τῶν μονάχαις τῆς ἀφίνουν
καὶ πῶς εἰς τοὺς Πασσάδες τῶν λογαριασμῶ δὲν δίνουν,
χωρὶς ποσῶς νὰ ξέρῃ
τὸ ζηλευτὸ σου ταῖρι
πῶς μέσα 'στὸ Βασίλειο τὸ Συνταγματικὸ
ἡ φοῦσταῖς δὲν σκλαβόνονται μὲ φίμωτρα καὶ γκέμια.
πῶς ἐδῶ πέρα 'γίνηκε Πασσᾶς τὸ θηλυκὸ
καὶ τοῦτο τοὺς ἀρσενικοὺς θὰ κλείσῃ 'στὰ χαρέμια.

Τὸ κύμ. 'ἀφρίζει καὶ λυσσᾷ...
ὦρα καλὴ, Σακὴρ Πασσά,
ἐπίμαχε καὶ σύμμαχε καὶ φίλε κι' ἀδελφέ,
ἀλλὰ φυλάξου νὰ μὴν πιῇς μὲς 'στὸ Γιλδιζ καφφέ.

Παντοῦ θωρακοφόρα καὶ τελευταῖα ὦρα.

'Αρμάδες πᾶνε κι' ἔρχονται μὲ κολοσσοὺς ἀσείστους,
ἡ Δύσις ὅπως ἄλλοτε δὲν παίζ' ἡ γηραιά,
κι' ὁ στόλος μας διαταγὰς παρέλαβ' ἐνσφραγίστους
ἐκ τοῦ Ναυστάθμου παρευθὺς νάλθῃ 'στὸν Πειραιᾶ.

Συγχαρητήριοιον θερμὸν πρὸς ἓνα φίλτατον ἡμῶν.

Ὁ Παγανέλης Πρόξενος . . . κι' ὑπάρχει ἓνας Ἕλλην
ὁ μὴ συγχαίρων ἀληθῶς τὸν Σπύρον Παγανέλην,
ποῦ διωρίσθη Πρόξενος ἐν τῇ Φιλίππουπόλει
καθὼς γνωρίζουν ὅλοι ;
'Ανὴρ τοιοῦτος πνεύματος καὶ δράσεως καὶ σθένους
θ' ἀγωνισθῇ ἀκάματος ὑπὲρ τοῦ δούλου γένους.

Καὶ κομποδαῖς ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Κώστας ὁ Κατσιμπαλῆς, ἐκ τῶν σπαγίων νέων,
μὲ μόρφωσιν, ἀνατροφὴν, καὶ φρόνημα γενναῖον,
ποῦ 'στὸ Παρίσι πρὸ καιροῦ λαμπρῶς ἐξεπαιδεύθη,
τὴν Ἀλεξάνδρᾳ τοῦ Βουγᾶ ἐσχάτως ἐνυμφεύθη,
πανόρθα νόφη, τραντακτὴ, κι' ἓνα κομμάτι μάλαμπα,
ὅπου τὴν βλέπεις καὶ θαρρεῖς πῶς τῆς 'χαροκάλαμα.

Πρασσά κι' Ἐμάρ περίφημον καὶ μέγα Λεξικὸν
Γαλλοελληνικόν.

Ἐκδίδεται κομποδατὸν τὸ κάθε τοῦ φυλλάδιον
ἀνοίγον εἰς τοὺς σπουδαστὰς σπουδῆς εὐρείας στάδιον.